

ПРЕДГОВОР

Освен съдържанието на книгата „Възрожденският процес в България” (1992 г.), което е изложено изцяло и без изменения, тук са включени и седем мои публикации, направени след появата на книгата. Тези седем публикации са следните: *Дружба „Родина” трябва да влезе в учебниците по история*, 2009 г.; *Клеветникът клевети*, 2009 г.; *Щрихи към историята и делото на Родинското движение*, 2010 г.; *Едно от престъпленията на живковизма*, 2010 г.; *Родинското движение и фалшификациите спрямо него*, 2010 г.; *Оклеветяването и фалшификациите на Родинското движение не престават*, 2012 г.; *Нестандартният и непоколебимият – брулен от вятъра*, 2013 г.

Единствената досега изцяло непубликувана от мен работа, която се помества тук, е *Докладна записка за работата с българските турци*. Тя е внесена от мен в кабинета на Тодор Живков през 1980 г., заедно с проект за Програма за работа с тях. Тези документи, поръчани ми от Тодор Живков и пет пъти внасяни в неговия кабинет (от 1975 до 1980), не получиха никакъв отговор – нито лично от него, нито от негов сътрудник. Това разкрива какъв е бил моралът на един от ръководителите на страната в продължение на дълъг период.

От *Докладната записка* и проектопрограмата за работа с българските турци, става ясно, както изтъква Бончо Асенов, че Стоян Михайлов и още няколко партийни дейци са се противопоставили на идеята за преименуването. /Виж: *Възродителният процес и Държавна сигурност*, 1996: 80-81/

Обратно на горното, от своя страна хора като Бончо Асенов безусловно възхваляват преименуването на българските турци. Това наистина предизвиква недоумение. То, според тях, било „неизбежно”, „победителят бил Живков”, можело да се съжалява, че БКП и Живков не са започнали този процес 10 години по-рано /84,152,172/.

Тази оценка бе опровергана на практика още през 1989, когато самият Тодор Живков и хората, мислещи като него, плюха на делото си и

започнаха „голямата екскурзия“ – на над 350 хиляди български турци към Турция. Голямата им лъжа беше разобличена на практика, беше доказана пълната несъстоятелност на политиката на живковото ръководство към българските турци от 1984-85 г.

След 1989 г. от това антибългарско мероприятие бе родена партията на Ахмед Доган, по-късно ръководена от Лютви Местан, която играе важна антибългарска роля в нашия обществен живот. На измененията в тази партия, както и на създаването на други турски партии у нас не се спирам в тази книга.

Смятам за актуално и необходимо да публикувам в непроменен вид както книгата си „Възрожденският процес в България“ от 1992 г., така и появилите се след нея мои публикации, имащи отношение към изложените в книгата въпроси. Застъпените в тях гледни точки са важни не само за историята, но имат и практическо значение – както за настоящето, така и за бъдещето на страната.

Юни 2016

Стоян Михайлов